

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

DE ÅTERLÖSTAS SÅNG

Uppenbarelseboken 5:1-14 • Predikan G8B 2024-08-18 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Frihet är någonting vi ofta talar om i vår kultur. Naturligtvis tänker vi på frihet som någonting positivt, men ofta undrar jag vad det är som vi som kultur tänker att frihet är. Därför att vi tänker ofta på frihet i negativa termer. Frihet från det som begränsar oss. Frihet från förlegade strukturer som håller oss fångna. Så när vi tänker på vad frihet är så landar vi ofta i tankar om att vi är fria att vara vem vi vill utan att vi ska begränsas av förlegade strukturer såsom biologiska kön, eller frihet att göra vad vi vill utan att begränsas av förlegade strukturer som talar om vad moral är eller vad en människa är.

Även om han själv skulle häpna över en del av den ideologi som propageras i vårt samhälle är det här en syn på frihet som går tillbaka till Upplysningsfilosofin och till exempel den franska filosofen Diderot som talar om att vi inte uppnår frihet förrän den sista kungen har strypts av inälvorna av den sista prästen ("until the last king is strangled [on] the entrails of the last priest). Det vill säga, bort med alla strukturer som hindrar vår frihet! Nu börjar vi på ett blankt blad och gör precis vad vi vill!

Problemet är att det är en tanke som bygger på ett felaktigt antagande, nämligen att en människa *kan* vara eller bli precis vad hon vill. Vilket vi inte behöver tänka särskilt länge för att förstå. Precis som allt annat i den här världen kommer vi att passa bättre eller sämre in i vissa sammanhang eller beteenden. Om du tar en fisk och lägger den på land så kommer den att ligga och sprattla tills den till sist är död. Om du tar en fågel – till exempel en svala (eng. *martin*) som flyger så oerhört skickligt och fångar insekter – men om du sätter den under vattenytan kommer du att finna att den inte alls navigerar så skickligt som i sitt rätta element.

Det innebär att om vi ska förstå vad frihet är måste vi först förstå vad en människa är, för att förstå i vilken miljö vi blomstrar. Här har vi kommit till en text som hjälper oss att se ett par helt grundläggande aspekter av vad en människa är och som pekar oss in i en paradisisk tillvaro där vi lever i enlighet med vårt högsta syfte och därmed i fullkomlig frihet.

Det är obeskrivligt stora saker som händer här. Det är ett mycket viktigt kapitel av Guds ord. Jag ska försöka följa texten och delar upp predikan i tre delar. Först ska vi titta på den förseglade bokrullen. Sedan ska vi titta på det lejonlika lammet, och till sist ska vi titta på den trefaldiga lovprisningen. Så: (1) Den förseglade bokrullen, (2) det lejonlika lammet, och (3) den trefaldiga lovprisningen.

Vi minns scenen från förra veckan. I det fjärde kapitlet öppnas en dörr i himlen och Jesu dånande röst bjuder aposteln Johannes att komma upp för att se vad som måste ske efter detta. Och den scen som utspelas för Johannes är obeskrivlig. Han måste använda ett

bildspråk av symboler. Han ser Guds tron som strålar av ljus. Denna tron är i centrum av allt i hela universum. Runt tronen finns fyra märkliga keruber som liknade ett lejon, en tjur, en människa och en örn. De var fulla av ögon och de hade sex vingar och de sjunger dag och natt om Guds allmakt, helighet och evighet. Och runt dem står 24 troner där det sitter 24 äldste som representerar kyrkan i både Gamla och Nya testamentet. Också dessa är med och sjunger. De lägger ner sina kronor inför tronen och sjunger om Guds majestät och allmakt.

Det är sammanhanget. Budskapet handlar om Guds suveränitet över allting. Vi kan ha mänskliga kungar och presidenter som får en viss makt under en viss tid. Men det finns någon som är kungars Kung och herrars Herre och han regerar över allt för evig tid. Hela historien ligger i hans hand. Då kan vi gå till den första punkten och titta på vår text.

I. DEN FÖRSEGLADE BOKRULLEN

Vi är alltså kvar i samma scen, men Johannes fortsätter att beskriva:

Uppenbarelseboken 5:1 (SFB-15)

«Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bokrulle med skrift på både insidan och utsidan, förseglad med sju sigill.

Här kommer något viktigt, nämligen en bokrulle. Den här bokrullen kommer att ha en central plats i hela den här sektionen av Uppenbarelseboken eftersom det som kommer efter handlar om vad som händer när bokrullens sju sigill bryts. Lagg märke till att den är i Guds högra hand, det vill säga, den hand som symboliserar auktoritet och makt och suveränitet.

Den har skrift på både insidan och utsidan. Det är anmärkningsvärt eftersom man bara skrev på ena sidan i en bokrulle. Men här har vi alltså en unik bokrulle som är skriven på båda sidor. Troligtvis ska detta betyda att det inte finns något utrymme för förändringar; inget är utelämnat och det går inte att göra några tillägg. Det budskap som står där är omöjligt att ändra. Det är fullständigt och komplett. Boken är full.

Guds plan för historien

Men vad är bokrullen en symbol för? Ja, i de kapitel som följer kommer det att visa sig att denna bokrulle innehåller Guds förutbestämda plan för hela historien. Det är den plan som leder fram till slutet på denna värld och till fullbordandet av hans rikes ankomst. Den innehåller Guds suveräna vilja för hela skapelsen och den fullständiga försoningen och upprättelsen – Guds plan för den totala utplåningen av ondska och förgörelse av döden. Guds plan för syndens slutliga bortskaffande och utplåning av allt lidande och smärta och förföljelse. Detta är slutet för alla krig och sjukdomar och katastrofer. Här kommer Guds rike fullt ut till mänskligheten och återupprättar himlen och jorden, och det folk som ska ära honom och njuta av honom för evigt. Allt detta finns i bokrullen.. Det är den bok han håller i sin hand.

Återigen kommer vi tillbaka till samma trösterika budskap som vi såg i förra kapitlet. Vår Gud håller hela världens öde i sin hand! Vi kan se hur hela världen tycks vända och vrida sig i oro och hur den ena katastrofen efter den andra verkar närma sig. Men vi kan också känna oss frustrerade och maktlösa både i stort och i smått. I tider av lidande och när saker inte går som vi hade hoppats. Men det är just när vi frestas att förtvivla som vi kan lyfta blicken och påminna oss och hämta tröst i att vår Gud är suverän över alla världsledare, alla kulturkrig, alla sjukdomar, allting. Inget lämnas åt slumpen. Allt i denna bokrulle, inklusive våra

mänskliga beslut, är en del i Guds plan. Hela historien ligger i hans hand. Apostlagärningarna 15:18 säger att det är känt från evighet.

Dolt för oss

Lägg märke till att allt det här är dolt för Johannes. Han kan inte se vad som är skrivet i bokrullen. Under kyrkans historia har det funnits många idéer och förutsägelser om när vissa saker kommer att hända. Och nu tror jag att den helige Ande kan tala på ett fantastiskt sätt och låta oss förstå vissa saker som vi annars aldrig hade kunnat veta. Men principen är att det som är skrivet på bokrullen är allomfattande samtidigt som det är dolt för oss. Och det kommer att förbli fördolt tills det verkställs. Vårt ansvar är att ta vara på den uppenbarelse Gud gett oss i sitt ord och tillsammans med det förnuft han gett oss försöka att navigera genom livet utifrån det ljus som han gett. Ofta blir det inte som vi tänkt oss, men Gud vet och har kontroll. Och han har ett syfte med allt som händer.

Sju sigill

Men låt oss också fundera på detta med sigillen. För återigen är det en anmärkningsvärd detalj, att bokrullen är förseglad med sju sigill. I mycket speciella fall använde man ett sigill om bokrullens innehåll var hemligt. Då var meningen förstås att bara en viss person hade auktoritet att bryta sigillet och läsa bokrullens innehåll. I extrema fall använde man två sigill. Men här har vi en bokrulle med sju sigill. Det talar om att mottagaren måste ha en sjufaldig auktoritet, en total auktoritet; den här bokrullen kan bara öppnas av den som är absolut värdig; värdig över alla andra.

Och eftersom vi vet utifrån de följande kapitlen vad den här bokrullen symboliserar förstår vi bildens logik, nämligen att så länge bokrullen är förseglad förblir Guds plan fördold och överkställd. Om bokrullen förblir förseglad kommer Guds syften inte att förverkligas. Den som kan bryta förseglingen kommer alltså inte bara att uppenbara Guds plan utan också att verkställa den.

Men vem är värdig? Vem är fullkomlig i makt och auktoritet och värdighet så att han kan bryta bokrullens sigill och se till att Guds plan går i fullbord? Vi går till nästa punkt.

II. DET LEJONLIKA LAMMET

Johannes fortsätter att berätta:

Uppenbarelsesboken 5:2-4 (SFB-15)

2 Och jag såg en väldig ängel som ropade med stark röst: "Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?" 3 Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den. 4 Och jag grät bittert över att det inte fanns någon som var värdig att öppna bokrullen eller se in i den.

Så vem är värdig att öppna den, det vill säga, vem är värdig och mäktig att verkställa det som står där? Vem kan verkställa Guds eviga rådslut? Vem kan bringa försoning och upprättelse? Vem kan döma ondskan och dess hantlangare och skapa fred och frihet i evighet?

Hela himlen blir tyst. Denna tystnad vittnar om människans elände. Det finns ingen, ingen som är värdig. Alla har vänt sig bort från Gud och förlorat härligheten från honom. Så Johannes faller i våldsamt gråt. Han är överväldigad av tanken på en framtid utan dessa saker.

Ingen försoning, ingen upprättelse. Ingen dom, ingen uppgörelse med ondskan. Ingen seger över döden. Inget hopp.

Han ger detta starka känslouttryck därför att han inser något som är nödvändigt för oss att förstå om varje människa, men som vi hela tiden försöker förtränga, nämligen att utan Jesus Kristus finns det inget hopp för dig eller för mig eller för den värld vi lever i. Det finns ingen annan frälsning. Det finns inget annat som ens kan lindra vårt djupaste problem. Det finns ingen annan människa som kan kliva fram till vår räddning. Det finns inga politiska system som kan träda fram till vår räddning. Den krassa verkligheten är att utan Jesus Kristus är varje människa hopplöst förlorad och på väg mot evig fördömmelse. Och när Johannes ställs inför en himmelsk tronsal som dånar av lovsång till Guds helighet och allmakt, men där han inte kan se Kristus, blir han förkrossad. Och det borde du och jag också bli.

Men medan Johannes gråter kommer en av de äldste till honom. Och minns, de 24 äldste har fått segerkransar. De har gått genom livet och fullbordat sina lopp i tro på Jesus Kristus. De är en bild av den sanna kyrkan som har förhärligats. Det är alltså en kristen broder som kommer till honom, någon som har gått igenom lidande som han. Och vad gör han? Han predikar evangeliet för Johannes. Han berättar de bästa av nyheter:

Uppenbarelseboken 5:5 (SFB-15)

«[...] "Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill."

Och så introduceras Gud, Sonen.

Lejonet av Juda, Davids rotskott

Han är det segrande lejonet som förutsagts redan i Bibelns första bok, i 1 Mos 49:10. Att denne Messias skulle komma av Davids rotskott är också förutsagt många gånger, bland annat genom profeten Jesaja som säger,

Jesaja 11:1 (B2000)

1 En gren skall växa ur Jishajs avhuggna stam,
ett skott skall skjuta upp ur hans rot.

Jesaja 11:10 (B2000)

10 Den dagen skall folken söka sig till Jishajs rot, till honom som står
som ett [baner] för alla folk, och platsen där han tronar skall bli ärad.

Nu är "den dagen" här; den segrande Messias har kommit.

Det går inte att överdriva hur stark denna kontrast är, mellan himlens tystnad då ingen kunde öppna bokrullen och denna stund då någon har trätt fram.

Genom historien, från världens begynnelse har människor kommit och gått. Hög och låg, nobel och simpel – samtliga, även de mest godhjärtade, varmaste och starkaste har fallit offer för synden. Samtliga – generation efter generation – slavar under den andemakt som är verksam i olydnadens människor (Ef 2:2). I århundrade efter århundrade var varje man och varje kvinna underkastad dödens välde.

Men när tiden hade nått sin fullhet kom en man som inte liknar någon annan. Denne man föll inte offer under synden, utan hade makt över synden. Denne man var inte en slav under Satans herravälde; nej, denne man krossade den urgamla ormen. Denne man förblev inte en

fånge under döden; denne man *besegrade* döden. Davids rotskott, Lejonet av Juda har kommit och han har segrat.

Lammet som blivit slaktat

Men hur har han segrat? Johannes sträcker sig för att se detta segrande lejon, men istället får han se ”ett Lamm, som såg ut att ha blivit slaktat.” (Upp5:6). Det segrande lejonet är det slaktade lammet.

Han är, som Johannes Döparen sade ”Guds lamm, som tar bort världens synd” (Joh 1:29), som anspelar på 2 Mos 12 och berättelsen om när israeliterna på Guds uppmaning tog ett oskyldigt lamm och slaktade och strök dess blod på sina dörrposter.

Guds folk räddades från Guds dom under lammets blod som banér. Jesaja profeterade många århundraden senare om ett lamm som skulle ledas till slakt. Han sade att Guds ende Son skulle krossas enligt Guds suveräna vilja.

Hur segrar detta lejon? Genom att slaktas som ett lamm. Han segrade genom korsfästelse. Han fördärvades, föraktades, förkastades, piskades, sårades och krossades i syndarens ställe – så att alla som tar skydd under hans blods banér är fullkomligt trygga.

Han är det slaktade lammet som står mitt emellan tronen och de fyra varelserna och de äldste. Lägg märke till att han *står*. Slaktade lamm står inte. Men detta lamm har genomlidit döden och detta lamm har besekrat döden. Detta lamm som bär dödens märken är den som är suverän över döden. Detta är det gladaste budskap som överhuvudtaget kan komma över mänskliga läppar: Guds slaktade lamm regerar som suverän Herre över allt.

Johannes beskriver lammet med sju horn, vilket är en bild på makt. Sjufaldig, fullkomlig makt. Åt honom har givits *all* makt. Men han har också sju ögon, vilket Johannes själv förklarar är en bild av den helige Ande. Den helige Ande är över honom, för Herren har smort honom (Apg 10:38; Luk 4:18).

Värdig att öppna bokrullen

Så går då detta lejonlika lamm fram och tar bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen (Upp 5:7). Det första århundradets åhörare måste ha häpnat när de hörde detta. De hade en känsla för vad en kung var för någonting, och vad det innebar i själva tronrummet. Ingen, ingen, ingen går fram till en kung och tar hans bokrulle ur hans högra hand, ur maktens hand. Här har vi det mest majestätiska porträtt av Gud Fader man kan tänka sig, omgiven av höga himmelska väsen och evig lovsång och tillbedjan. Ingen i himlen eller på jorden eller under jorden är värdig att öppna bokrullen, och så kommer Jesus rakt fram till tronen och tar den ur Faderns högra hand.

Han är värdig. Han är av samma väsen som Fadern. Han är ljus av ljus, sann Gud av sann Gud. Och genom sin gudomliga kraft kunde han bära det fulla måttet av sitt folks synd och vinna rättfärdighet och liv för alla som tillhör honom. Men han ödmjukade sig själv som ett lamm. Han var fläckfri (1 Petr 1:19), fullkomlig i rättfärdighet och därför kunde han blidka Faderns vrede och gottgöra för våra synder. Han blev, som Paulus säger,

Filipperbrevet 2:8-11 (B2000)

8 [...] lydig ända till döden, döden på ett kors. 9 Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, 10 för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden

och under jorden, 11 och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Det är ofattbart. Ett slaktat lamm i ett lejons majestät. Som ett lejon står han som segrare, men han segrar genom att ge sig själv som ett lamm som slaktas. Och nu står han där i universums centrum tillsammans med Fadern och verkställer Faderns eviga rådslut.

Att han tar bokrullen och bryter dess sigill innebär att han verkställer allt som står skrivet. Och det innebär i sin tur att vi kan veta att allt som Fadern har bestämt kommer att ske. Vi vet att den slutliga segern tillhör Gud, och därför har vi inget att frukta.

III. DEN TREFALDIGA LOVPRISNINGEN

Därför brister de återigen ut i lovprisning, men den här gången är det till Lammet. Det är vår tredje punkt, som handlar om den trefaldiga lovprisningen. Tre sånger sjunger de, i en progression, en stegring där fler och fler stämmer in.

Uppenbarelseboken 5:8-10 (SFB-15)

«Och när det tog bokrullen, föll de fyra varelserna och de tjugofyra äldste ner inför Lammet. Var och en hade en harpa och skålar av guld fulla med rökelse, som är de heligas böner.

Den nya sången till Lammet

9 Och de sjöng en ny sång:

"Du är värdig att ta bokrullen

och bryta dess sigill,

för du har blivit slaktad,

och med ditt blod

har du friköpt människor åt Gud

av alla stammar och språk

och länder och folk.

10 Du har gjort dem

till ett kungarike

och till präster åt vår Gud,

och de ska regera på jorden."

Det är en scen som har flera paralleller till när Salomo invigde templet och templet fylldes med Guds härlighets eld. Men här finns ytterligare en dimension, dessutom en dimension som saknas i det fjärde kapitlet som vi tittade på i förra predikan. Här tar de 24 äldste, det vill säga kyrkan, initiativet. Och de lovsjunger Lammet för det fantastiska som han har gjort för dem. Han har blivit slaktad och med sitt blod friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk.

Återigen hör du siffran fyra, inte sant? Stammar, språk, länder och folk. Det är från hela jorden. Guds återlösta folk är inte alla människor överallt, men det är människor som kommer från överallt. Det är inte folk av en och samma etnicitet eller samma kultur. Men de är friköpta av blodet från en och samma frälsare.

Och se hur bilden växer. I den första sången, i vers 9-10, är det de 24 äldste och de fyra varelserna som sjunger. Men texten fortsätter:

Uppenbarelseboken 5:11-12 (SFB-15)

«Och jag såg, och jag hörde rösten av många änglar runt tronen och varelserna och de äldste. Deras antal var tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen, 12 och de sade med stark röst:

"Lammet som blev slaktat är värdigt att ta emot makten, rikedom, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!"

Här stämmer många änglar in i sången. Hur många var de? Tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen. De var oräkneliga. De var, som vi säger på vårt språk, miljarders miljarder. Och de sjunger sin sång till Lammet som blev slaktat.

Den djupare dimensionen i de återlöstas sång

Jag nämnde att det fanns ytterligare en dimension när kyrkan sjunger till Gud. Det finns ett annat djup i de återlöstas sång eftersom de som har blivit frälsta genom Lammets blod kan prisa honom på ett sätt som änglarna inte kan. Änglarna är djupt intresserade och förundrade över Guds frälsning av syndare. Bibeln säger att när en syndare omvänder sig så jublar änglarna (Luk 15:10). Och här verkar det som att när kyrkan sjunger om sin frälsare som friköpt dem med sitt blod så väcker det änglavärldens förundran och glädje och de sjunger med och prisar Lammet sju gånger om: makten, rikedom, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!

Änglarna vet så mycket om Gud som vi inte vet. Men Efesierbrevet 3:10 säger oss att Gud har låtit sin vishet bli känd för hela änglavärlden genom sin församling. Det är hur han handlat med sitt folk som bättre än något annat förklarar för änglarna vad Guds vishet är.

Dessutom har inte änglarna själva blivit återlösta och försonade med Gud. De kan sjunga om hans makt och hans helighet, men de har inte fått erfara Guds godhet och kärlek på ett så personligt och intimt sätt som Guds folk har.

Älskade vänner – Guds makt och helighet är värd vår lovsång och vår tillbedjan, men vår sång blir djupare och kraftfullare när vi sjunger om hans försoning, att han sänt sin Son att dö i vårt ställe för att vi skulle kunna tas upp som Guds barn.

Tänk om vi hade kunnat arbeta oss till vår frälsning och fått den som lön för våra gärningar. Då hade vi fortfarande kunnat sjunga om Guds allmakt och evighet, men det hade inte alls haft samma personliga förundran och häpnad.

Om vi däremot har fått smaka på Guds livsförvandlande nåd, att han tagit upp oss som sina barn trots att vi inte varit något annat än otrogna – när det är ofattbart för oss att vi får vara här – ja, då har vi mer att sjunga om.

Hosea och Gomer

Jag tänker på den bild som Gud själv ger, i berättelsen om Hosea och hans fru Gomer. Hosea var en Guds profet och Gud sa till honom att han skulle gifta sig med Gomer och älska henne. Det var en märklig kallelse – att gå och gifta sig med någon – men det som är verkligt häpnadsväckande var att han skulle gifta sig med vad texten kallar för en ”sköka”. Det är svårt att veta exakt vad som menas, men troligtvis handlar det om att han skulle finna en kvinna som är av trolös natur. En sådan person som beskrivs i Ords 25:28, som är som en nedbruten stad utan murar. En person som inte har några försvar; som styrs av sina många olika lustar och viljor. En person utan självkontroll, framför allt i sin sexualitet. Gud säger till Hosea: gå och gift dig, och älska en kvinna som kommer att vara otrogen mot dig. Som kommer att krossa dig och förnedra dig när hon söker upp andra män och som ständigt kommer att orsaka nya sår och trasiga relationer. Gift dig med henne, lova henne evig kärlek och trohet. Satsa på henne, bilda familj med henne.

Och det är precis vad Hosea gör. Och det är precis vad Gomer gör. Hon bedrar honom och förnedrar honom och sårar honom. Hon lämnar honom och deras barn gång på gång och han söker upp huset där hon för tillfället bor och betalar mannen hon bor med så att hon ska ha något att leva på. Ibland kommer hon tillbaka hem tills en dag då hon överger honom helt. Så blir hon helt fast i slaveri och kan bara köpas fri för en summa pengar. Så Hosea tog sina besparingar och gav sig iväg för att köpa henne, köpa sin hustru. Och så fortsatte han att älska henne med sin trofasta kärlek.

Det är en bild på Guds kärlek till oss! Trots att han älskar oss med evig trofast kärlek är vi lika gränslösa i vår relation till honom. Och trots att vi far runt och är upptagna med våra avgudar så tar han hand om oss. Men till sist sänder han sin Son att komma ut till oss i vårt elände för att ta vårt elände på sig så att vi kan få del av hans rättfärdighet och komma hem, trots allt vi gjort. Det är värt att sjunga om! Det är värt att förundras över och prisas Gud för på ett sätt som går långt djupare än om vi aldrig hade lämnat vårt hem från första början.

Kännetecken på de återlösta

Så nu är frågan: är du en av de återlösta som sjunger om hur Lammet är värdigt att ta emot makten och rikedomen och visheten och kraften och äran och härligheten och lovsången? Texten ger oss tre kännetecken på dem:

1. De litar på Jesu blod för sin frälsning

För det första: de litar på Jesu blod för sin frälsning. Det ser vi i deras sång i vers 9. Det är här vi måste komma tillbaka till resonemanget om frihet. Därför att vi måste dels veta att människan är hopplöst förlorad och utan möjlighet att rädda sig själv utan Kristus. Och dels måste vi veta att vi är skapade till honom, som Kolosserbrevet 1:16 säger. Det innebär att vårt rätta element som människor är att vara riktade mot honom i lovprisning, precis som vi ser porträtterat i vår text. Om vi bara tänker på frihet i negativa termer, att det innebär att vi inte ska vara bundna av något så har vi fortfarande inte förstått vad frihet är. Frihet är att vara i sitt rätta element. Att leva i enlighet med sitt syfte. Och här, i de 24 äldste, ser vi detta syfte. De har fått ta emot botemedlet för sin hopplöshet och sin förtvivlan. De har förts in i Sonens rike och får förtrosta på hans blod som sin enda räddning.

2. De ber till honom och lovprisar

Och, för det andra: de ber till honom och lovprisar. Vers 8 säger att de hade harpor och skålar fulla med rökelse som är de heligas böner. Harpan är en bild av lovprisning. En människa är som allra friast när hon lovprisar Gud. Att få se bortom sig själv och få fästa sina tankar på den enda som är värdig. Här finns en stor skillnad mellan den bibliska kristendomen och den moderna kristendomen. I den moderna kristendomen sjunger man till Gud för att man vill ha en upplevelse. Man söker intensivt att bli känslomässigt berörd av den helige Ande och man tänker att lovsången är medlet till ett sådant möte.

Men vi ser inget sådant i Bibeln. Här har vi de 24 äldste som prisar Gud med sina harpor för att det är rätt. För att Lammet är värdigt att ta emot äran och härligheten och lovsången. Och för att han har friköpt oss med sitt blod och gjort oss till präster åt vår Gud. Och det är långt större än att lovprisa för att få.

Skålarna av guld som innehåller rökelse förklarar texten är en bild av de heligas böner. Att vända oss i bön till Gud är det främsta sättet för oss att visa vår tacksamhet och vårt beroende

av honom. En person som inte ber är en person som med sitt liv säger att han klarar sig själv och att han inte har något behov av Guds förvandlande nåd.

3. De njuter och gläds av Kristus som centrum i deras liv

Och så det tredje kännetecknet på dessa återlösta som sjunger: de njuter och gläds av Kristus som centrum i deras liv. Även om deras liv är fulla av svårigheter och lidanden glömmer de aldrig vilka de är och vad Kristus har gjort för dem. De minns att han har friköpt dem med sitt blod och de minns att han är den som tagit bokrullen i sin hand och kommer att verkställa Guds eviga rådslut. De minns att de inte har något att frukta, trots allt de går igenom. Det gör dem fria, alltigenom fria.

AVSLUTNING

Så, avslutningsvis: det är två känslor som framträder i den här texten. Först är det apostelns gråt. Och sedan är det glädje – de återlöstas glädje, änglavärldens glädje och till sist hela skapelsens glädje. När Johannes först hörde himlens tystnad och inte såg Kristus föll han i gråt. Men när han såg Lammet vändes hans gråt till glädje.

Vänner, vi har anledning att gråta. Precis som Jesus och apostlarna gråter vi över synd. Vår egen synd och andras synd. Men vi har också anledning att jubla. För Lammet har gett sitt liv för oss. Han har friköpt oss. Så att när vi lämnar detta jordeliv behöver vi inte gå till den plats där man ska gråta och skära tänder. Nej, vi ser fram emot att få möta honom och få se hur vår glädje blir fullkomlig.